

Poštšina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Dinar

Leto XXIII.

8. jul. i aug. 1927.

Številka 7.—8.

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejuje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine, od Marijinoga nevtépenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendárom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

V VREDNIŠTVI M. LISTA V ČRENSOVCIH se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pušpeka za 1 Din. 75 par; 2. Življenje sv. Ježušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena kniga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdečov obrezov 12 Din, i v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din. 50 par 15 falatov.

DARI.

Na tretjired sv. Frančiška v Črensovcih so darüvali za leto 1926. v dinarah: Mesarič Kata, Sr. Bistrica, na krüh siromakov 20, N. Lokavci, na krüh sv. Antona 8, tretjeredniki za leta 1925. iz Trnja 44-50, iz Nedelice 30, iz Črensovec 34-50, od Lipe 15, N. na krüh sv. Antona 50, Ljudevit Jahn, Razloge 10, N. na misijoné i krüh sv. Antona štiri srebrne korone zamenjene za 48 Din; za leto 1926. darüvali sledeči tretjeredniki: Brezovica 20, D. Lendava 28, N. 200, moški z törjanske fare 12, Sr. Bistrica 32, Trnje: ženske 90, moški 22-50, Gumilica: ženske 85, moški 20, Žizki: ženske 298-50, moški 59-50, Črensovc: ženske 115, moški 30, D. Bistrica 114, G. Bistrica 70. **Sküпно Din 1456-50.** — **Potroši so bili sledeči v dinarah:** Leta 1925. več vödanó kak dobljeno 254-90, (Peneze posodili brez obrestno g. voditeo), dva „Odmeva“ i „Zamoréka“ z kalendárom 42, dva „Glasnika“ 30, dva „Bogoljuba“ 40, pet „kat. misijonov“ 60, knige družbe sv. Mohora 20, pet „Mladi junakov“ 50, sedemdesetidva falata „Cvetja“ 710 (edno v zaméno za M. List), na „Dom sv. Frančiška“ za sirote 120, vlč. g. Kerec Jožefi, našemi misijonari za podporo pri njegovom misijonskom deli 120 (po vlč. g. Godina Jožefi, uredniki „Kat. misijonov“). **Sküпно 1446 Din 90 p.** — Ostalo čistoga na l. 1927. **Din 9-60** to je devet dinarov i 60 par. Bog plačaj vsem darovnikom.

Vodstvo tretjega reda.

POŠTA.

Miroslava. Nemčavci. Repozno dobili, neste na pravi naslov poslali. Pa če kaj iz knige prepíšete, navedite naslov knige. **Š. Beltinci.** Bo prišo odgovor. Pozdravljeni.

MOJ „MAGNIFIKAT.“

„Magnifikat“ je spevala
Marija na Hebroni
Za dela Njej izkazana
Mogočnomi Gospodi.

*

Ž njov spevam jaz „Magnifikat“
Za duše velko zmago:
„Magnifikat“, „Magnifikat“,
Ka telko sem premago.

*

Na Njeno reč z Srca Bogá
Düh boži v me se vlejo,
Da novi žitek mi poda,
V cepi me staro vejko.

*

V cepio jo je, spremeno jo,
Zdaj duša je vsa mlada,
Slabosti ž nje se lamlajo,
Rodi obilno sada.

*

Za dar te, Mati, sin ti da
„Magnifikat“ življenja,
— Pri meni sladka pesem ta
Marija, več ne henja.

Srčen.

Ježušova presveta krv.

(Sveti se 1. jula.)

Ježuš, Sin boži, nas je s svojov svetov krvjov odrešo. Ta krv, ar je krv bože osebe, je neskončne vrednosti. Edna sama kapljica ma takšo moč, ka zbríše vse greha celoga sveta, kak lepo speva sv. Tomaž Akvinski. I če bi bilo sto svetov, vseh teh grehe bi zbrisala. Pa ljubljeni Ježuš ne je samo edno kapljico nego vso do zadnje kapljice je pretočo za nas. Brez krvi je nemogoče živeti. Krv za koga prelijati pomeni zato življenje dati za koga. Ka je Ježuš krv pretočo za nas pomeni zato, ka je življenje, svoje bože, neskončno sveto življenje dao za nas. I gda je to včino, je vnogo-vnogo trpo. Med groznim trpljenjom je točo krv za nas na veliki petek. Gledajmo mi zdaj to njegovo trpljenje na spomin njegove presvete krvi, štere god prvoga jula obhajamo. Gledajmo z zahvalnim srcom, gledajmo z sočütnim srcom krv Gospodovo. Gledajmo jo i ljubimo tistoga, ki jo pretaka za nas!

„I so njemi dali vino z žučom pomešano.“

„Premišlavaj, kak je Jezuš prišeo na Kalvarijo i kak je bio rablóm pokoren.

Znaj, da gora Kalvarija ne bila duga i velka, samo tresti stopajov je bila duga i štiridvajsti stopajov široka, tak, ka je malo ljudi moglo na njo. Tü ne bilo okoli gore ne drevja, ne grmovja, nego je bio samo skalnat, nerodoviten breg. Prle kak je Jezuš prišeo s križom na Kalvarijo, je bila že velka vnožina ljudi okoli brega, ki so šteli križanje gledati. Tisti čas je bilo okoli dva milijona ljudi iz vseh krajov sveta v Jeruzalemi i med temi jih je bilo malo, ki neso šli gledat nenavaden prizor.

Kda je Jezuš bio že na vrhi Kalvarije, so rabli vzeli Šimoni križ z rame i so njega i vse druge vkrej plodili, da njim ne bi bili na poti. Čiravno pa Jezuš ne meo več križa na rami, vendar ga grozno bolela. Njegova ranjena rama, skrčeni hrbet i pleča: vse je bilo od žmetnoga križa tak notri sklačeno i ranjeno, da se ne mogeo niti vtegnoti. — Vse, vse je bilo krvavo, vse porošeno od molbe vredne bože krvi.

Kda so vojaki križ vzeli i ga dvanajst stopajov naprej zavlekli, so pali pristopili k Jezuš i eden med njimi, ki je meo mero v rokaj, njemi je pravo: „Zdaj hüdodelnik raztegni roke, ka ti vzememo mero!“ Nedužen agnjec, Jezuš je te svoje krvave roke zdigno. Nato so njemi biriči vzeli mero, pa so šli k križi i so malo nad merov lüknje zvtali, zato da bi mogli Jezušove roke i noge bole nategüvati. Tak so vzeli mero tüdi obem a razbojnikoma i so zvtali lüknje tüdi na njüvih križaj. Med tem je pristopo drugi človek s kupicov vina, z mirov pomešanoga i je dao razbojnikoma piti. Te je bila najmre pri vsej narodaj hvalevredna navada, da so tistim, štere so šteli križati, davali vino, z mirov mešano, piti zato, da so ti to strašno trpljenje tem ležej prestali.

Premišlavaj, kak so mučitelje z mirov mešano vino ešče z žučom pomešali i je tak dali Jezuš. Sv. Hieronim pravi, da ma vino z mirov mešano takšo moč, da občütlivost omami i opijani tak, da skoro nikaj ne čüti, što spije eno kupico toga vina. Tak z dobrov mirov mešano vino so tüdi smilene žene Jezuš i pripravile, da bi ga pijača ne samo okrepila, nego njemi tüdi vzela občütlivost, da bi svoje grozno trpljenje ležej pre-stao. To vino so po znanom biriškom hlapci poslale i prosile, naj bi vino dali Jezuš i, prle kak bi ga križali. Ali poslušajte grozovito nesmilnost: oni njemi neso privoščili toga močnoga vina, nego so njemi dali kak pravi sv. Marko, vino zmešano z bridkov mirov i z žučom. Ali ne to za-istino šatansko sovraštvo do siromaškoga Jezüša, da njemi niti pijače neso privoščili, kak dvema razbojnikoma, nego, da so njemi tüdi tü krivico delali? Jezuš je vino zato vzeo i je koštao zato, da je njegov jezik trpo za tvojo lakomnost i pijanost.

Zato, ka Jezuš ne šteo piti, so vojaki kupico spraznili i dobro vino med sebov razdelili i sō je sami spili, tak da so postanoli bole nesmi- leni. Kak bi bilo namre inači mogoče, da so vojaki s siromaškim Jezüšom tak nesmileno ravnali i ga tak strašno mučili, preklinjali, sramotili i se njemi posmijavali, či ne bi pili močnoga i dobrega vina, ki je bilo od svetih žen za Jezüša pripravljeno, štero pa so oni sami brez mere povžili? Tü pobožna düša mej smilenje s Kristušom, zato, ka se tüdi dnesden večkrat prigodi, da se cerkveno blago porabi za hüdobije i mesto v čast božo obrača v razžalenje bože. Ti pa, ljübi moj krščenik, darüj Bogi mesto vina, z mirov mešanoga, skuze prave, istinske pokore, s šterov

njemi moreš njegovo slabo betežno srce poživeti i pokrepčati. O tolaži Jezusovo Srce v Oltarskom Svestvi s tem, da boš rada prenašala za nje vsakdenešnje svoje križe!

Premišlavaj, kak so biriški hlapci med tem, kda so vse potrebno za križanje pripravljali, Kristuša zaprli v temnico.

Rabli so nedužnoga i potrplivoga agnjeca z brega doli pelali, sedemdeset stopajov proti polnočnoj strani, kde je bila pod bregom temnica, ali pravzaprav tmična jama pod zemlov, kde so obsojence tak dolgo zaprli, dokeč ne bilo vse za križanje pripravljeno. Tü notri so mučitelje nedužnoga agnjeca, Jezusa Kristuša, sünoli s takšov močjov, da je spadno na kolena. Kda je s svojimi svetimi koleni spadno na velki kamen, pravijo, da je kamen postao mehke kak vosk; ešče dnesden ništerni kažejo te kamen, v šterom se poznajo, kolena. Krščeniki so sledi iz te temnice napravili kapelo; ta kapela je zdaj v velkoj cerkvi svetoga božega groba i njoj pravijo Kristušova temnica.

V toj temnici je siromaški rob tak dugo ostao, dokeč je ne bilo vse pripravljeno; to je pa dugo časa trpelo, zato ka se je mela napraviti tüdi lüknja v tla, v štero je meo priti Kristušov križ in ešče dve drugivi lüknji za križa razbojnikoma. Ka je pa med tem trpo Jezus, krotki agnjec, v toj temnici, to püstim tebi, da sam premišlavleš. Kak tesno njemi je bilo pri srci! Kda je na Olskoj gori molo, je iz straha pred križanjem znojio krv; zdaj pa je bio dosta bliže križanji kak te. Zato si lejko mislimo, da je trpo tü takšo stisko, kakše si nemre misliti niedno človeče srce, štera je pali krv tiskala vö iz njegovoga srca.

Premišlavaj, kak so Kristuša pred križanjem brez vsakše milosti slekli.

Kda je bilo za križanje vse pripravljeno, so Jezusa pelali iz temnice nazaj na Kalvarijo. To je bila slednja i najkrajša pot Jezusova v njegovom trpljenji, vej je morao iti samo sedemdeset stopajov, pa je bila vseedno najbridkejša; šo je najmre v tak bridko trpljenje, da se ne da popisati, ar je po njem prelejšao vso svojo božo krv do zadnje kapljice za nas. Pelali so ga skoz dosta jezero ljudi, ki so stali okoli celoga brega Kalvarije. Kde je šo mimo, je mogao poslušati, kak ga preklinjajo i zaničavajo.

Naslednje je prišeo trepetajoč od straha na vrh Kalvarije, i kda je vido križ, cveke i hamriče ležati na tleh, oh kak se je prestrašo! Rabli pa so njemi pravili: „Zdaj hodi se, ti hüdodelnik, zdaj začnemo s tebov drugo igro.“ Zgrabili so ga za oblačilo i so njemi je šteli slečti prek njegove svete glave; pa neso mogli zavolo trnjave korone, ki se je močno držala glave, štera je bila vsa krvava.

Mogli so njemi ešče ednok trnjavo korono vzeti z glave i vse bolečine koronanja ponoviti. Tü pomisli, kakše bolečine je tvoj Odrešenik pali trpo. Vej znaš kak boli, či se v prst našpiciš i ščeš špico vö potegniti, posebno, či je že več časa v prsti i se že gnoji.

Oh, kakše bolečine je teda mogao Jezus trpeti, kda so njemi vdrugič vzeli trnjavo korono z glave. Kak je trepetao! Kak je zdihavao! Čüdo, da ne na glas zakričao od bolečine. Lejko njemi je ešče štiri trn v glavi ostao, kda so njemi krono naglo potegnoli z glave. Spomni se na to bolečino, kda te trn bridkosti i žalosti zbada. Rane so njemi strgali gor, vsaka je začela pa krvaveti.

Kda so njemi nato začnoli plašč slačiti, je Jezuš pali trpo grozne bolečine. Ar je bio najmreč plašč z vajatmi tesno obvezan, i je tudi žmeten križ naprej na prsaj, kak tudi na ramaj, plečaj i hrbti vunatni plašč močno v rane zatisno, se je s krvavečimi ranami tak globoko i močno, vküper zgrabo, da ga ne bilo mogoče brez velikih bolečin od tela odtrgati. Biriči ga tudi neso lepo, pomali slačili, kak to delajo z betežniki, nego na vso moč i naglo so njemi plašč potegnoli z života, tak da se neso samo vse rane ponovile i krvaveti začnole nego njemi je tudi na veči mestaj bila koža z mesom odtrgana; tak se je vido siromaški Kristuš kak na pol odreti i ves krvavi.

Posebno se je vidla na ramaj i hrbti nova, jako velka i strašna rana, ar je bilo oblačilo tam bole kak na drugih mestaj od žmetnoga križa vtisnjeno i skoro prikelnjeno k rami. Zato je bila tam tudi koža, kda so njemi obleč nesmileno trgali s tela, bole kak indri z oblačilom vred odtrgana, tak da je bio ves hrbet spodoben velkoj rani. O strašna bolečina! Oh, šteri jezik more povedati, kelko je Kristuš pri tom groznom slačenji trpo.

O Gospod, daj, da svoje pregrešne navade srčno slečem i odpravim!

Premišlavaj Kristuša vsega nagoga i krvavoga. Kda so biriški hlapci smilenomi Jezuš oblačila strgali s tela, je stao tü brez vse obleke, nagi, goli i ves krvavi. On, ki nebo lepša z zvezdami, zemlo pokriva s travov, živali z dlakov oblači, drevje krasi z listjom i ki je prve naše stariše v paradžomi obleko s kožühi on ne meo zdaj telko, da bi svojo nagoto zakrio pred gledavci. To je potožo svojemi nebeskomi oči, rekoč: „Zavolo tebre prenašam osmejavanje, sramota pokriva moj obraz“. Kak je Marijo Devico to bolelo v srce, je ona povedala sv. Anzelmi, rekoč: „Kda so prišli na goro Kalvarijo, so slekli mojega Sina do nagoga, i kda sem to vidla, sem omedlela.“

Kda je potom pali prišla k sebi, se je čülo z njenih vüst samo zdihavanje i mile tožbe; nagota njenoga Sina, i tudi njegove strašne krvave rane so njoj neizrečeno pobile srce. Kda je siromaška mati premišlavala, kak bi pomagala Jezuš v tom položaji, glej, prišeo je neki pobožen človek, ki je prineseo robec, kak je ona sama nazvestila sv. Brigiti: „Kda je moj Sin stao nagi, pribežao je neznani človek i njemi je prineseo robec, da je pokrio svojo nagoto.“ Tak je teda napol mrtev Jezuš te robec vzeo i si ga okoli svojega ledevja zvezao, kak je ravno mogeo. Te robec je bio njegova edina obleka do smrti.

Premišlavaj, kak so Jezuš pred križanjom drugoč djali trnjevo krono na glavo.

Kda so Jezuša do nagoga slekli, so ga posadili na kamen i so njemi trnjavo krono pali pritisloli na njegovo sveto glavo, ki je bila že od prejšnjega koronanja grozno ranjena i krvava. Kak so pri slačenji s potrpežljivim božim agnjecom nesmileno ravnali, ravnolak neso kazali nikše smilenosti, kda so njemi tretjič trnjavo krono na glavo djali. Potisnili so jo najmre tak silno i nesmileno na njegovo sveto glavo, da njemi je na vseh straneh sveta krv obilno tekla z glave. To svedoči žalostna Mati boža, ki je sv. Brigiti etak pravila: „Potom so njemi trnjevo krono pali djali na glavo i jo tak globoko potisnili na njegovo sveto glavo, da je segala do sredine čela. Tü je teklo telko krvi po njegovom obrazi da je napunila njegove vlase, oči i vüha, i ves njegov obraz je bio sama krv. Zato me

inači ne mogeo viditi pri križi stoječo, kak samo tak, da je oči stisno i ožmikao krv iz njiĵ. " O neizrečena bolečina! Ar je bio Jezuš že dvakrat s trnjom kronan i so njemi zdaj trnje tretjič potisnoli na ravno tisto mesto, je bilo to koronanje tak puno neizrečenih mok i bolečin, da bi Jezuš že samo od toga dušo püsto, či ga ne bi boža vsemogočnost ohranila za ešče vekše trpljenje.

Glej teda moja duša, kakši je zdaj tvoj dragi Jezuš! Pogledni, ka more trpeti na svojoj duši i teli. Njegova vüha, oči, vüsta, nos, obraz, vse je puno krvi. Poglej, tvoj Odrešenik stoji na gori Kalvariji nagi i goli, krvavi, nosi trnjavo krono na svojoj glavi i celo njegovo telo trepeče, krvavi. Njegove oči so tak s krvjov zalezane, da nemre nikoga poglednoti. Njegova sveta glava je tak puna — trnja in ran, da ne več nikaj zdravoga na njej. Trnje njemi dela tak strašne bolečine, da bi za stalno znoro, či ga ne bi vzdržavala boža narava.

Kelko je Kristuš trpo, kda so njemi roke s cvekami pribijali na križ. Premišlavaj, kak je Jezuš ves pokoren legeo na križ i razprestro roke i noge, da so ga križali.

Biriči so Jezüša od mesta, na šterom so ga koronali, pelali dvanajst stopajov naprej do mesta, kde je ležao križ naklaj. Srce njemi je jako bilo i ves njegov, život je trepetao, kda je prišeo k križi i je tü vido velke hamre i duge cveke. Zgrabilo ga takše trepetanje, kakšega ne meo v celom svojem življenji. Zato je v toj velkoj sili pred križom poklekno i v svojem srci nebeskomi Oči pravo: „O ljubleni Oča, pogledni moje siromaštvo, glej svoja sina, punoga bolečin, ki ma biti kak klavni dar pribiti na te križ.“ Tak zdihavajoč je šteo sveti križ küšnati, ali srditi rabli so nedužno ovco vrgli na trdi križ. Te je vövteĵno svojo pravo roko, ne prisiljen nego prostovolno, i je svojo desnico odpro i tak čakao na grozno pribijanje. Tü je pali svoje oči obrno proti nebi i svojem nebeskomi Oči priporočo svoje prišestno trpljenje, rekoč: „Oča nebeski, sprimi te spravni dar i smilüj se grešnomi sveti.“

Premišlavaj, kak so pribili njegovo pravo roko na križ.

Kda je krotki agnjec boži ležao na križi, sta šla dva rabla k Jezüšovej pravoj roki. Eden je poklekno pri Jezüšovej glavi i njemi zvezao pravo roko na križ. Drugi je poklekno na drugom kraji roke, je vzeo v roke dugi, debeli, topi cvek i ga nastavio Jezüši na sredi dlani. Siromaški Jezüš pa je svoj obraz vkrej obrno, da ne gledao toga pribijanja, zato ka se je njegova cloveča narava zgrozila med tov strašnov mokov. Zdaj bije rabel z vsov močjov na cvek, i Kristüši je šlo skoz mozge i kosti, tak da je postao ves bleđi. Roka je začnola trepetati, žile otekati, i rana je po stanola rjava. Vsa krv iz vsej žil je začnola ta tečti. Kda pa je nėsmlen rabel drugikrat, tretjikrat, štrtikrat vdaro na cvek i ga ne mogeo spraviti skoz roke, ar je bio pretopi, oh, kak je tü moj Odrešenik trpo. Začno je od velikih bolečin vzdihavati i svojem nebeskomi Oči praviti: „Oh, Oča, Oča moj!“ I kelkokrat je rabel vdaro na cvek telkokrat njemi je šlo skoz mozge i kosti i njemi je kak z mečom prebadalo srce. Oči so se njemi obračale, zobje so njemi šklepetali, lica so postanola bleđa, vüsta višnjeva, kolena so se njemi skrčila, srce njemi je bilo na vso moč i na celom teli je trepetao. O bolečina nad vse bolečine!

Naslednje je rabel tak močno vdaro na cvek, da je roko prebio. V roki je bila velka lüknja, krv je z vsov močjov špricnola i pošprickala

rabli roke, obraz i obleko. To ga pa ne motilo, nego je naprej tukeo; šestdvajstokrat je s hamrom vdaro na cvek, da ga je v križi vtrdo. O pobóžen krščenik, pomisli to veliko mantro! Skušnja vči, da, kda zdravnik rano samo z malov iglov vküper šiva, to ranjenoga boli tak, da ga trbe držati. Či že zbadanje z iglov tak strašno boli, da betežnik omedlevle ka je te mogo napraviti debeli cvek v roki tvojega Odrešenika, ki ne bio samo skoz roko pribit, nego je tüdi ništerne kosti geno, žile pretrgao, kožo i meso strgao i sebov potegno v lüknjo, v križi zvtano.

O bolečina, ki presega vse človeče moči! O Gospod, po toj strašnoj moki te prosim, da me obvarješ za večno življenje! O Gospod, naj me tvoja sveta krv reši večnoga ognja!

Premišlavaj, kak so Jezušovo levo roko pribili na križ.

Kda je bila prava roka pribitá, so se žile v pravoj i levoj roki tak skrčile, da leva roka ne več segala do lüknje. Zato so njemi na levo roko zvezali močno vajat i to tak močno, da so se sledi znamenja vajati vsikdar poznala. Dva sta prijela za vajat i dva sta stopila na ovo stran, da sta njemi držala pravo roko.

Kda sta teda teva dva močno držala Kristušovo pravo roko, sta ona dva tak močno i tak dugo vlekla za vajat, da je leva roka segala do zavrtane lüknje; s tem nategüvanjom sta Kristuši roke strašno raztegnola, tak da so njemi žile popokale, da so njemi čonte stopile iz sklepov i da njemi je bila koža nategnjena kak na bobni. Oh kak strašna bolečina njemi je divjala po vseh sklepaj, kak ga je bolelo po vseh kotrigaj; strašno je trpeo agnjec boži! Samo nezapopadliva potrplivost ga vzdržavala, da ne strašno kričao, kda je vse to trpo.

Med tem, kda sta tistiva dva roko držala tak nategnjeno, je rabel vzeo cvek, kakši je bio prvejši, ga je nastavo na levo roko Jezušovo i nesmileno tak dugo s hamrom tukeo na njega, da njemi je prebio kožo, meso i cvek tak močno zabio v križ, da ne mogeo več vó. O nečloveča nesmilnost! Što more povedati, ka je Jezuš trpo pri drugom pribijanji? Prvo pribijanje prave roke je delalo Jezušu strašne bolečine; drugo leve roke pa njemi je delalo ešče vekše bolečine, i to tem vekše, kem bliže srca je s hamrom zabijao. Ar je najmre srce na levom kraji, zato človeka bole boli, kda se rani na levom kraji, kak na pravom. Zato je nategüvanje i pribijanje leve roke v lübezni punom Kristušovom srci delalo strašne bolečine, da je od prevelkih bolečin omedlo. Pri vsakom vdarcu s hamrom je celo Jezušovo telo zatrepetalo. Medtem je siromaški Kristuš obračao svoje oči v nebo k svojim Oči i zdihavao: „Oča, smili se nespokornim grešnikom!“

Kda je rabel več kak dvajstokrat vdaro na cvek i roko pribio na križ, tekla je krv iz velke rane, njegovi prsti so trepetali i so zgübili svojo podobo i lepoto. Prle so bili kak krv i mleko, zdaj so pa gratali bledi i višnjevi i so se skrčili od prevelke bolečine. Roka je bila puna krvi, tak da se rana niti ne vidla. Sklepi ram i rok so bili tak daleč raztegnjeni eden od drugoga, da se je mislilo, da visijo samo na koži. O krščenik, premisli te bolečine! Či bi ti što s šilom prebodno roko, bi ti od velke bolečine vküp spadno. Kakša bolečina je pa bila, kda je topi i debeli cvek prebio Kristušovo roko, kda so bili vsi sklepi razno raztegnjeni, kda so pokale Jezušu vse žile i vsi živci?“ (Po Erhardt-Kociančić: Kristušovo življenje in smrt.)

Duša krščanska, neidiva dale. Ne bi prestalo najno srce, če bi šče natenko premislila, kak je bio Jezuš križan za noge, kak je curila tudi ž njih njegova sveta, boža rešna krv, kak so ga z križom gorpostavili, kak teško je mirao med počasnim prelejvanjom zadnjih kapljic krvi tri vore na križi. Püstiva to, duša, na drugi hip, püstiva preišljavanje pa mesto toga poklekniva pred križ, poklekniva pred tisti kraj, gde se odpira z sulicov prebodjeno Odküpitelovo srce i z punov žalostjov nad svojimi grehi praviva: Jezušovo prebodjeno Srce, tvoja krv, zadnje kapljice božega Sina krvi naj čistijo, posvetijo, spopunijo naj i vsako dušo! — Jezušova sveta rešna krv ščisti nas grehov i daj nam popuno ljübezen do dobroga Boga, ki nas je tak ljübo, da je življenje dao za nas!

Mali greh.

Spisao A. Beltrami. — Poslovenio J. T.

IV. Poglavlje.

Iz genovskoga pristanišča odhaja ladja, preobložena z drugim blagom i se podaja na slavna senja v Vzhodne kraje. Močno je napravljena, oborožena s krepkimi rebrami i tak se vidi, ka de lahko klübovala najhüšim vetrom i viherom. Pa ka se zgodi? Na dni se je napravila mala lüknjica, nikaj ne vekša od igline špice i začela je püščati vodo. Nišče ne toga zapazo. Lüknjica se je vse bole vekšala i prišlo je tak daleč, da se je ladja neko noč potopila. Či što zaničava male reči i se ne briga za drobnarije, počasi počasi prepadne tak, da slednjič spadne v smrtni greh. Sami delamo ešče naprej male grehe z odprtimi očmi, bežimo ešče naprej, dokeč sam Bog ne odtegne svoje milošče, da duša čisto obnemore i glizdaj se bomo jokali zavolo kakšega usodnega (velkoga) padca. Premisleka vredne so reči Svetoga Düha: „S svetim boš svet, z nedužnim možom boš nedužen, z izbranim boš izbran, s prevratnim boš pa prevraten (Sal. 17, 25.)

Novodobna znanost je s svojim raziskavanjom našla zroke nalezljivih (poprijetnih) betegov. Odkrila je, da majo svoj početek v bacilih, to je v jako malih črvičkih, šterih s prostim okom niti ne vidimo. Tej prihajajo v človeče telo i se tam neznansko razmnožijo i glodajo pa vničavlejo človeče kotrige. Vzemimo na priliko jetiko. Ka je koli te beteg, šteri vniči v cvetji mladosti telko mladih lüdi? To je bacil, ki pride v plüča i jih počasi vničavlje.

Nesrečni mladenec od začetka začne kašlati, potem bledeti, slabeti i v kratkom časi: z jesenskim listjom spadne tudi on v grob.

Či to hüdo pravočasno zapazimo, vracvo lahko toga črva ešče odstrani ali scela vmori, nego či püstimo, da se vgnezdi i

razmnoži, je vracvo samo moka za betežnika i bližajoče smrti ne mogoče več odvrniti.

Takši bacil je za dušo mali greh i či se ne začnemo pravčasno vračiti, lahko nastopi dušna smrt, to je, lahko pridemo do smrtnoga greha.

Či bi mogli angeli jokati, bi prelevali bridke skuze, kda vidijo, da človek tak lehkomiselnost žali svojega Stvoritelja, svojega nebeskoga Očo, svojega Odkupitelja, šteri je iz lübezni do njega vzeo na rame težki križ i se podao na krvavo Kalvarijo, kje so ga križali.

Šatan, ki je ves jalen i hüdoben zapelao Evo, nas ne zape-lavle včasí v smrten greh, ar bi ga z srdom odegnali. Rajši si prizadevle, da bi nas zapelao v mali greh i dela na to, da bi včinoli drugoga za drugim bole prostovolno i tak nas počasi os-labuje i včini brez moči. Kda pa vidi, da smo že oropani obil-nih milosti božih, da že ne najdemo veselja v pobožnostih i smo že skoro čisto mlačni, betežasti, te nas močno napadne i pripela tak daleč, da spadnemo v smrtni greh.

Prle kak izkušeni kapitan napadne kakši varaš, podira i na-pada najprle vtrdbe, nasipe i branike i se tak korakoma pribli-žavle zidovji, da izpela zadnji usodni napad.

Nekoč je šteo žbežati vlovlenec iz visikoga törna i se je po-služo etoga sredstva. Vkup je zvezao svoje vlase ednoga k dru-gomi i jih z malov težov na konci spüsto na zemlo. Z njimi si je gori potegno svilno nitko, štero njemi je dao njegov poznanec. S svilnotov nitkov si je pa gori potegno malo močnejšo nit, s tov pali drugo ešče bole močno, dokeč si ne poskrbo močnoga voža, po šterom se je spüsto skoz okno doli i se tak oslobodo.

Hüdobni düh zahtevle od nas zaprva malenkosti, potem kaj vekšega tak dugo dokeč nas ne pripela do velikoga prestopka bože zapovedi.

Zato nas pa opomina Sveti Düh po velikom Apoštoli, sv. Pavli, da naj ne damo mesta šatani.*

Pripovedavle se, da si je Semiramida, asirska kralica, s svo-jov jalnostjov izprosila od Nina, kraljevo oblast za eden den. Ko-maj je pa mela v rokah oblast, včasí je zapovedala vrči v vozo svojega nesrečnoga moža i nato ga vmoriti, da je mogla sama vladati v Ninivah i v celom širnem kraljestvi.

Spodobno pripovedavlejo od kralice Didone, da je priševša na afrikansko obvežje prosila krala Jarbo za telko zemle, kelko

* Lepi je opomin, šteroga čtmo v Visikoj pesmi II. 15. „Polovite male lisice (male grehe), štere nam škodo delajo v goricah (v duši)*“.

bi je mogla obseči z bikovskov kožov. Z nasmehom je vladar pritrdilo toj prošnji. Ali ka se je zgodilo? Jalna ženska je vzela najvejšo kožo štero je mogla dobiti, velela je iz dlake splesti niti, kožo, pa razrezati na tenke remenčke, da je z njimi opasala velikansko mesto, kde je potem zozidala mogočni varaš Kartago, šteri si je izvojeval celo Afriko. Nesrečni Jarba je prekesno zapazo jalnost i preklinjal je to nespametno i neprevidno dovoljenje.

Izdajalski skūšnjavec, šatan, se poslužavle ravno takših jalnosti, zahtevle malo, da dosta zagrabi. Najprle zahtevle mali greh, da potem lahko pride do velikoga. Jaj nam, či ga poslušamo. V ednom dnevi nišče ne postane veliki; tak tūdi nišče ne postane hūdoben v ednom trenutki. Zato pa pravi slavni doktor, sv. Gregor Veliki, da se v ednom deli skrivle v malih grehah vekša nevarnost, kak v smrtnih; ar koliko bole poznamo velike grehe, toliko bole nas dirne njihova velika hūdobija i to nas nagible, da se jih varjemo, če smo pa že v nje spadnoli, da se pobolšamo. Pri malih grehah je pa inači. Keliko menje jih poznamo, teliko menje se jih ogiblemo i jih delamo brez pazlivosti: človek mirno zaspi z njimi, brez trdoga sklepa, da bi se jih otreso i popravo, zato pa kaj friško pridemo iz malih v velike. Krao krščanskoga govorništa, sv. Ivan Zlatovūst, ide ešče dele i se ne boji trditi, da se moremo včasi bole brigati za male grehe kak za velike, ar so nam veliki grehi že po svojoj naturi nagnūsi, zavolo toga jih pa sovražimo, i se jih izogiblemo; mali pa že s tem, da so mali, včinijo, da se zapūstimo i postanemo nemarni. Ar jih mammo za malenkosti, se ne potrūdimo nikdar zadosta, da bi se jih otresli, četūdi nam delajo nepopisno veliko škodo. Što se v poistini trūdi za svoje zdravje, skrbno pazi, da pravočasno dela proti prvim napadom betega. Pazi tūdi na male slabosti i prehlajenja, boječ se, da ne bi nehala za sehom hūših posledic. Tak moremo ravnati tūdi mi. Pazimo na prve pojave dūšnoga betega, ar či se vgnezdi hūdoba zavolo dugoga zanemarjanja, tūdi vračvo ne bo kesnej nikaj pomagalo. (Dale)

Drūštva i zveličanje.

IV.

Prle, kak bi dale razpravljali to poglavje, moremo dvojo reč povdariti. Prva je, ka mi pišemo za zdaj samo od cerkvenih drūštev, drūžb i bratovčin, štere cerkev obogati z odpūstki. Ne mislimo zdaj ešče na svetcke drūžbe i organizacije, kak na izobra-

ževalna društva, na gasilsko društvo itd. Od teh bomo posebi povedali svoje mišljenje, gda že zvršimo našo razpravo od cerkvenih družb. Drugo, ka pred nadaljevanjom našega predmeta moremo omeniti, je prošnja na vse naše čtevce, naj nam naznajo vse pomisleke, štere majo oni sami ali zvedijo za nje pri drugih gledoč na naš članek „Društva i Zveličanje“. Mi na vse pomisleke, na vsa pitanja damo lepi odgovor, ne da bi ime koga objavili. Nešterna takša pitanja smo že dobili. Naj je pošlejo ešče drugi, da se zadeva Bogi na vekšo čast i dūšam na vekši hasek ščisti i spopuni. Mi najmre pri pisanji nemamo drugoga namena, kak toga dvojega ali dvojno ednoga: Bog i dūše. Marija je tūdi samo to dvoje iskala v svojem življenji i išče tūdi vu večnosti, list njenoj časti posvečen ne more zato tūdi drugoga cila zasledovati.

Pisali smo, ka so cerkvena društva samo te dūšam na hasek če a) dūhovnika ne zadržavajo v spunjavanji njegove stanovske dužnosti; b) če ne prikrajšajo ostale farnike, šteri neso vu družbi, v dūševnih dobrotah i c) če kotrige namen bratovčine ali družbe dosegnejo.

Ka se tiče prve točke smo že dali odgovor. Dūhovnikovo posvečenje, spolnjenje i spunjavanje njegovih dūšnopastirskih dužnosti so za njega ostra zapoved, štera stoji nad vsemi cerkvenimi družbami. Ta je prva i se zameniti ne more i ne sme ne za delo pri par kotrigah štere družbe, nego niti ne za celi svet. Glejmo zdaj drugo točko.

Zavolo niedne cerkvene družbe ne smejo farniki, ki neso kotrige teh, prikrajšani biti v dūhovnih dobrotah. Ka so dūhovne dobrote? Milošče. Delijo pa te dobrote, te milošče 1) svestva sama iz sebe zavolo Krīstusuovoga zaslūženja (ex opere operato) 2) razne cerkvene pobožnosti, kak procesije, predge, blagoslovi itd. štere ali kak dobro opravljene molitve povekšajo v dūšah posvečūjočo miloščo i ž njov zaslūženje i njim delijo dejanske milošče, ali pa dūše pripravijo za pokoro, za spreobrnjenje. Nieden farnik, ki ne je kotriga kakše družbe, pri teh vretinah milošč ne sme biti prikrajšan zavolo kakše družbe. Zavolo nikše bratovčine se ne smejo grešniki zapostaviti, deca zanemāriti, betežniki zapūšćati. Dūševne dobrote Materecerkve, to je svestva i razne pobožnosti morajo biti vsem ednako odprta, pa če za koga moro bole na gosci tećti, te so to ravno najbolje zapūšćene, betežne, mrtve dūše, štere neso v nikšoj družbi. Kak telovni zdravnik vraći prle teško kak lehkobetežnoga, ravnotak se tūdi prva skrb mora posvetiti teškobetežnim dūšam i štere so v smrtnom grehi.

Če duhovniki pridobi boža milošča na njegovo največjo radost grešnike, ki z navade grešijo, ali v prilikah, se zna, ka te tem bo posveto duge-duge vore v spovednici i kotrige i tretjega reda, i Marijine družbe i vsake druge bratovčine, štere bi mele zdaj svojo redno mesečno spoved, moro odstopiti i naprej püstiti zgübljene ovce, štere se zdaj vračajo nazaj v naroče dobrega Pastira. Pa gledajte držino! Roboti celi tjedon, komaj v nedelo i svetek dobi malo časeka, da obišče hišo svojega Boga i se kaj pobriga za svojo dūšo. Pa se more? Dostakrat se zgodi ka gospodinje, štere bi si delaven den tūdi lahko odtrgale 1—2 vōri za oskrbljenje svoje dūše, pravim, ka neštere gospodinje, ar so v bratovčinah, držinče, štero na leto komaj ednok poklekne pred spovednico, vkraj porinejo, ar to ne je v bratovčini. To je velika krivica. Je ta bratovčina Bogi na diko i dūšam na hasek? Jeli da ne. Tiste dūše moro prve biti oskrbljene, štere so bole potrebne, ar nam Jezušov zgled to kaže i ar se njegove reči tak glasijo. Poslušajte je: „Iдите k ovcam, štere so se zgübile v hiši Izraelovoj!“ — „Sin človeči je prišo, da reši, ka je zgübljenoga.“ (Mat. X. 6.—XVIII. 11.) — Se zna, ka če kotrige šterekoli bratovčine bi postale gda sveta tūdi zgübljene ovce, majo prednost kak vse zgübljene pred ne zgübljenimi.

PRED TABERNAKLOM.

Zdravo bod' oltarsko Svestvo,
Čudovito Ti Božanstvo!
Moli z angelmi nebeski
Naj Te človek vsak zemelski!

Zdrava bod' lepota večna,
Ti predraga sladkost tečna!
Aldov svete nam lübezni,
Vzrok si čistih dūš veselji.

Ti moljena draga Mana,
Naših dūš nebeska hrana,
Bodi meč nam v dūšnom boji
Prot' peklenkom pozoji.

Bod' pozdravljen Jezuš skriti
Vedno v najsvetejšem Svestvi!
Sam' za Tebe ščem živeti,
Za Te Jezuš moj goreti!

Čüj! goreč zdihavam k Tebi:
Vzemi me po smrti k sebi!
Naj Ti večno hvalo spevam,
V nebi Tebe v liče gledam!

Prestavo: BOGOSLAV.

Deset zapovedi za oponašanje v cerkvi.

Na ednom papireki z nekše dobre knjige se čtejo sledeč dobri navuki za oponašanje v cerkvi:

1. Moli gospoda svojega Boga v najsvetejšem oltarskom svestvi. Pri prihodi i odhodi s cerkve se spodobno prikloni Jezuš pod podobov krūha. Priklon naj bo vsikdar na desno koleno. Či je izpostavleno Najsvetejše, poklekni na obe koleni i nakloni glavo. Komaj potem pridejo na vrste drugi oltarje i spomeniki. Oltarom, kde nega Najsvetejšega, se ne trbe nakloniti.

2. Poškropi se z blagoslovenov vodov, pa ne škropi na tla. Cerkev škropiti z blagoslovenov vodov, je dužnost dūhovnikova, pa ne tvoja.

3. Ne ostanjūj med dverami, či je ešče na polovico prazna cerkev. Tam naprej je Jezuš, potrūdi se k njemi.

4. Poštūj starost i slabost. Či si zdrav prepūsti prostor starejšim.

5. Ne šepeči, či moliš s knjige, ar drugoga s tem motiš. Ne gledaj okoli, sosedom ne šepeči, med predgov ne delaj opazk i ne zdihavli preveč, raj napravi dobro nakanenje; tūdi ne hvali predgara. Či je Najsvetejše izpostavleno, teda tūdi med pozdiganvanjom i prečiščavanjom vsikdar kleči na obema kolenoma, zvūn, či zavolo kakšega zroka ne bi mogeo klečati.

6. Ne sedi v klopi na konci, da drugi ne bi mogeo mimo tebe v klop; konec klopi je ravno tak sveto mesto v cerkvi kak na sredini.

7. Ne moti predge s kesnim prihodom, v tom pogledi dostakrat grešijo dekličke. Znaš, kda se začne glasiti sveta reč, bodi za časa tam.

8. Pred podobami brez pobirašovoga znanja ne vūzigaj sveč. Dostakrat je že nastano ogenj v cerkvi, ar so verniki prižgali sveče i je nehali, da so dogorele i se je kaj drugoga poleg vūzgalo.

9. Čisla i druge rože na vesi ne spomenike ali podobe.

10. V cerkvi nikdar ne plūni na tla i ne smeti. Jako nedostojno je, či v cerkvi dekle raztorijo rože pa je te razklačijo. Smetiti je nedostojnost, štero ne smemo nikomi prizadjati, najmenje pa Bogi samomi v njegovej hiži.

Častimo sveto Ano!

Čteo sam v nekšoj knigi, med drugimi čudovitnimi povestmi od pomoči svete Ane sledečo tolažljivo zgodbico: Neki bogaboječi človek je meo to lepo navado, da se je vsaki den svetoj Ani priporočo. I ar je to svetnico srčno častio i veliko zavüpanje meo v njoj, si je dosta prizadevao, da bi tüdi druge lüdi za njeno češčenje pridobo. Da bi te svoj namen dosegno, je vsešiom kre poti i cest obilno kepov svete Ane dao naslikati, za olepšanje njenih oltarov je bogate dare delio i povsod priporačao ljudem, naj se ne spozabijo s svete Ane. Tak je delao celo svoje življenje. Končno smrtno zboli, i kak vsaki, ki že samo edno stopnjo stoji od večnosti, trepeče od straha ne znajoč, ali ga čaka nebesko veselje, ali pa strašno trpljenje. I ka se zgodi? Naednok potihne i kak v dühi zamekjen na posteli omedle. Za nekaj minot k sebi pride i ves veseli spregovori: „Nikaj se mi več ne trbe smrti bojati. Preblazena Devica Marija i njena lübezniva mati sveta Ana sta me prišle obiskat. Zagotovile sta me večnoga zveličanja, ar sam se vsikdar priporočao svetoj Ani pa šče druge k tomü nagovarjao; pravile sta mi, da ka sam svetoj Ani v čast včino, to mi je obilen kinč v nebi.“ Spregovoreči te reči mirno v Gospodi zaspi; njegova düša se je vzdignola v nebeske višave, kde jo je sveta Ana lübeznivo počakala i jo sprevodila pred Jezušov prestol.

Iz te zgodbice je razvidno, kak velikoga pomena je za nas češčenje svete Ane. Skrbno, kak dobra mati, skrbi za svoje častilce i priporočence. Pa ne samo to. Častilec svete Ane dela veselje, i to veliko veselje Mariji s tem, da čast njene matere povišuje s svojim češčenjom. Pa tüdi pri Jezušu gotovo dosta vala vse, ka njegovoj mamici v čast včinimo i ka njoj darujemo.

Tüdi mi bomo ednok, i to mogoče, prle kak si mislimo, prišli do tiste točke, štera bo nas samo za eden stopaj ločila od večnosti. Te bomo trepetali i mogoče, iskali prijatele, ki bi nas tolažili. Bomo pitali svojo düšnovest ali se smemo vüpati večnoga zveličanja; pa se bojim, da nam bo več slaboga kak dobroga naračunala iz našega življenja. Mogoče bomo pa se s svojimi prijatelmi potanačivali, kak bo z nami na drugom sveti, pa oni bodo mesto odgovora nam samo migali z ramami. Ali bomo svojega spovednika prosili, naj nam našo večno usodo bar nekoliko razloži; pa tüdi on nas ne bo mogeo popolnoma pomiriti v tom pogledi. Nišče nam ne bo mogeo straha pred več-

nostjov iz srca stirati. Mi bomo zdihavali po nebeskoj tolažbi, ali če si zdaj ne iščemo i ne zagotavlamo nebeske prijatele, tudi v tistoj strašnoj vōri pomočnike ne bomo meli; i jaj nam če je ne bomo meli, ar nam bo grozio prepad obvūpanja.

Zdaj, kda je čas za to, zdaj si priskrbimo branite i pomočnike za tisti veliki hip ločitve naše. Častimo goreče sveto Ano, priporočamo se njoj i jo prosimo naj nam v celom odzdajnom našem življenji bo mila zagovornica v nebesaj, v smrtnoj vōri pa nas naj pride s svojov hčerjov Marijov tolažit.

O sveta Ana! K tebi obračamo svoje skuzne oči i te prosimo ponizno: Čuvaj nas v življenji, bojdí nam srčna tolažnica na smrtnoj posteli, bodi nam dobra zagovornica pri sodbi i sprosi našim dūšam večno nebesko veselje.

Prestavo: Bogoslav.

Sv. meša.

Vnogi dostakrat delajo i se trūdijo i vendar nemajo nikše sreče pri svojim deli. To so jako dobro znali, da gde se dobi največ blagoslova i sreče vnogi svetniki i drūgi pobožni lūdje. Ednok so pitali generala Sonisa, kak je to, ka ma vsikdár vekšo srečo pri boji in drūgih vojaških vajah kak pa drūgi. On pa odgovori: „Jaz idem vsaki den pol vōre k najbošemi vojvodi v šolo.“ Na vsak način so ščeli znati što naj bi bio te velki vojvoda i on njim pravi: „Te vojvoda je Jezuš Kristuš. Vsakši den idem k svetoj meši i tū dobim tisto srečo i blagoslov pri mojem deli.“ — Eden drūgi vojak je pravo: „Če nedem zajtra k sv. meši, sem celi den velki lump.“ — O Conel, veliki osvoboditelj lrske pravi, da vse ka je napravo, je napravo z milostjov božov, štero je dobo pri sv. meši. — Sv. Izidor poljedelavec je šo vsaki den k sv. meši med tem ka so drūgi kmetje delali. Vseedno je njegovo pole dosta bole obrodilo kak pa drūgih. Legenda celo pripovedava, da so dostakrat angeli delali tečas ka je on bio pri svetoj meši. — Eden plebanoš so pozvali ednogo svojega srmaškoga farnika, naj ide on ali pa naj pošle bar šteroga svoje dece, šter.h je meo dosta, k svetoj meši. Te srmak se je vōgučao i nevolivo rekši: „To je ne mogoče, g. plebanoš. Mi moremo vsakšo minuto dobro ponūcati, da si kakši krajcar zaslūžimo.“ — „No pa vseedno probajte, pravijo plebanoš, pošlite eden mesec vsakši den dva od svoje dece k meši, i kelko bodete menje zaslūžili vam jaz

žraven dam. Šrmak je sprejeo to ponudbo i je poslao vsaki den dva k sv. meši ar je sam ne mogeo iti tisto vōro. Po ednom meseci je pa vsakši den poslao vso svojo deco k meši, ar šče nieden mesec ne zaslūžo tak dobro kak ravno toga. I ar so deca lepo hodila k svetoj meši, je postao jako bogat. I ka je šče največ vredno, je njegova deca vrla i bogaboječa gorrasla. Če nemate sreče pri svojem deli, hodite radi k svetoj meši i če sami nemrete, pošlite svojo deco i bodete srečni kak te sirmak i drugi, štere smo vidili. Če vas pa Bog blagoslavla pa hodite šče rajši, da ostane blagoslavljajoča roka boža nad vami i nad vsemi vašimi. Posebno pa že rano navadite vašo deco, da bo rada hodila k svetoj meši.

Pobožnost do presv. Srca Jezušovoga.

Začetek te pobožnosti.

V življenji svete Gertrude čtomo, ka se njoj je nekda prikazao Jezušov ljublenec, sv. Janoš evangelist. Svetnica, ki je z vsem srcom čistila bože Srce, je zavūpno pitala sv. Janoša, kak je to, ka on, ki je pri zadnjoj večerji meo svojo glavo naslonjeno na Jezušove prsi, ne več povedao od Njegovoga presvetoga Srca, ka bi gvišno nam bilo v velki dūševni hasek. Sveti Janoš njoj odgovori: „Jaz sam meo naročeno pisati od večne Reči bože; dobrote i sladkosti, štere so skrite v Jezušovom srci, bodo razkrite v „novejšem čaši“, da se to presv. Srce bole spozna i da se mlačni svet segreje v ognji nebeske lūbezni.“

Če dnesden malo poglednemo po katoličanskomo sveti, lejko spoznamo, ka je zdaj te novejši čas nastopo. Ešče nikdar so ne lūdje s takšov radostjov, s takšim veseljom čistili presv. Srce Jezušovo; še nikdar so se ne krščanske družine tak lepo posvečūvale tomi božemi Srci. Po vsem krščanskomo sveti se lepo širi pobožnost do presv. Srca Jezušovoga.

Kak je pa nastanola, kak se je razširila ta pobožnost od začetka pa do zdaj? i kak je to, ka je zdaj vsešerom poznana i se vsemi krščanskomi lūdsvi tak dopadne?

Smemo praviti, ka je pobožnost do presv. Srca Jezušovoga ne nova reč v sv. cerkvi. Začnola se je, bi smeli praviti, že na Kalvariji, gde je eden izmed vojakov s sulicov prebodno prsi Kristušove i tak tūdi Njegovo presv. Srce. Bože Srce Jezušovo je darūvalo zadnje kaplice krvi za nas. Od hipa, gda je Zveličar začno živeti kak človek na zemli i do Njegove smrti na križi, je Njegovo presv. Srce bilo (tuklo) samo za nas. I v zadnjem hipi svojega življenja na zemli, je Jezuš Kr. dopūsto, naj si človek odpre to Srce, štero je vretina vseh milosti, Srce, v šterom so shranjeni vsi zakladi modrosti i znanosti, Srce, štero je puno lūbezni i dobrote, Srce, ki je bogato za vse, ki ga na pomoč zovejo, ki k Njemi pribežijo. Iz toga spoznamo, ka je ne bila sulica, ki je odprla Srce Jezušovo, nego nezmerna lūbezen boža do nas lūdi. Samo toga so lūdje ešče te ne spo-

znali. To je bila skrivnost lübezni Srca Jezušovoga. Samo tisti so spoznali i zarazmili to skrivnost, ki so živeli z Jezušom edno življenje, ki so z njim čutili v veselji i v žalosti, v radosti i v trpljenji, kak preblážena Devica Marija i sveti Janoš evangelist. Zato po pravici lejko pravimo, ka je Marija Devica prva začnola pobožnost do Srca Jezušovoga; po njenoj peldi so sv. Janoš i drügi apoštolje častili bože Srce Jezušovo i navajali tüdi prve kristijane k toj pobožnosti. Ta pobožnost se je včasi od začetka tak zarasla v srca kristjanov, ka je nikdar več ne vgasnola. Vsikdar so bili vörni častilci Srca Jezušovoga. Čem dele smo od časa apoštolov, tembole je prilübljena ta pobožnost. Tak nam je znano, ka je sveti Anzelm častio presv. Srce Jezušovo (vmro je 1109) i ravno tak sv. Bernard, sv. Bonaventura i sv. Gertruda († 1302). V petnajstom veki so posebno častili srce Jezušovo sv. Bernardin, sveta Franciška rimska. V 16. i 17. veki je živo velki častilec presv. Srca Jezušovoga, to je bio sv. Ferenc Saleški. On je tak lübo i častio bože Srce, ka je večkrat pravo: „Če bi znao, ka je v mojem srci edna žilica, štera ne bije za mojega Boga, včasi bi jo iztrgao.“ Gda je le vtežno, je stopo v cerkev pred Najsvetejše, tam je goreče pozdravo Jezüša i ga proso: „Jezuš, ki si navzoči v Najsv. Sakramenti, včini moje srce podobno svojemi božemi Srci!“ I Jezuš v Najsvetejšem je poslüšno to svetnikovo prošnjo. Postano je krotek i ponizen ešče bole, ves je goro v lübezni do Jezüša, ki je iz lübezni do nas zaprt v tabernakelni. V toj lübezni je lübo vse lüdi, ešče svoje sovražnike je tak lübo, ka je z lübeznostjov vse pridobo. Eden njegov življenjepisec pravi, ka je sv. Ferenc Saleški bio najlepša živeča podoba Jezüšova, ar je bio tak lübezniv, tak krotek, tak ponizen, tak goreč kak dober Pastir. On je živo vsikdar zdrüžen z Bogom. Jezuši v Najsvetejšem je potožo vsako svojo žalost i bridkost, i ravno tak je Njemi darüvao v zadoščenje vsako svojo radost, vsako veselje, vsakše dobro delo. Znao je, ka srce Jezušovo v Najsv. Sakramenti najbolje žele, naj bi ga tüdi mi lübili kak ono nas, naj bi Srci Jezüšovomi povračali lübezen z lübeznostjov. To pravično želo presv. Srca Jezüšovoga je spoznao sv. Ferenc Sal., zato je napisao prelepe knjige od bože lübezni, ka bi tüdi drügi spoznali i tüdi lübili i častili Srce Jezüšovo, ki je v Najsv. oltarskom Svestvi skrito pod podobov male hoštije. Te svetnik je sküпно s sv. Franciškov Šantal ustanovo novi red nün (sester) pod imenom „Red obiskavanja bl. Device Marije“. Smemo praviti, ka je svetnik tomi novomi redi dao eden tao svoje velke pobožnosti i lübezni do Srca Jezüšovoga v Najsv. oltarskom Svestvi. Te red je vsikdar hrano gorečo pobožnost do Jezüša Kr. v Najsv. oltarskom Svestvi. I boži Odrešenik je petdeset let kesnej ravno iz toga reda izbrao tisto peršono, šteroj je razodeo potem skrivnosti svojega božega Srca. Ta izvoljena peršona je bila ponizna, pobožna Margeta Alakók. Kak je ona postanola oznanjevalka i širitelica pobožnosti do presv. Srca Jezüšovoga, od toga bomo čteli v najslednjem meseci. Zdaj pa prosimo sv. Margeto Alakók, naj tüdi nam izprosi velko lübezen do presv. Srca Jezüšovoga.

Marija, — vrata nebeska.

Od visokih nebes i do naše zemle, od božega prestola i do vsakoga človeka v pozemelskom življenji, je neka duhovna pot, po šteroj nebeski darovi neprestanoma prihajajo od Boga, do posameznoga človeka. Človek, kak ga na sveti z moralnov prostost-jov vidimo, zamore po svojem pobožnom življenji zmirom stati pri toj duhovnoj poti i se vdeležūvati nebeskih darov. Na toj duhovnoj poti med Bogom i človekom stoji Devica Marija kak srednica. Ona je „nebeska vrata“, skoz štere vse milosti i dobrote z nebes na zemlo prihajajo. Tak nas vči sveti Bernard rekoč: To je vola boža, da mi vse samo po Mariji dobimo.

Skoz teh nebeskih vrat — skoz Marijo — je prvi prišeo naš Odkūpiteo Jezuš Kristuš na te svet. Da bi zagrešeni človeči rod z Bogom znova sprijazno, je mogo, na sebe vzeti človečo naravo, se v Mariji včlovečiti. Kda je pa svojo nalogo končao tū na zemli pa se je v nebesko veličanstvo nazaj vrno i tū z Očom vred vsemogočno vladarstvo prevzeo, je za kratek čas tūdi Marijo z dūšov i telom v nebo vzeo, kak na Velko Mešo svetimo i jo postavo za posrednico med nebov i zemlov, naj bi takrekoč s svojov nedužnov dūšov do nebeskoga préstola, s prečistim telom pa do zemle segala i na te način človeka z Bogom vezala. Od tiste dobe stoji Marija med Bogom i človekom kak vrata nebeska, skoz šterih nam nebeski darovi prihajajo.

Prestavo: Bogoslav.

„Oča naš!“

1. Nikšemi kmeti je ogenj vničo hišo i vso vrednost. Ar pa ne bio zavarūvan, je na te način postao kodiš. Eden den njemi je neka dobra ženica tanačivala, da naj ide v bližnji grad k knezi, ki je sloveo zavolo dobrotljivosti nasproti siromakom. Tam je šteo potožiti svojo nesrečo i ga poprositi za mali darček. Kda pa je prišeo v bližino grada, ga spreleti veliki strah. Ne znao s kakšnim naslovom bi nagovoro kneza. Na pamet so njemi prišli razni naslovi, kak: milostljivi, vaša visokost, vaša ekscelenca i. t. n. Toda ne znao, šteri bi bio pravilen. Ar pa se je bojal razžaliti kneza s kakšim napačnim nagovorom, se je obrno i šo domo ne

da bi kaj opravo. — Na poti domo je pa šo mimo cerkve. Vstopo je i pobožno odmolo eden „Očanaš“ k Bogi za pomoč. Na miseo njemi pride: „Kak priprost je naslov, šteroga dajemo našemi ljúbomi Bogi. Če z Bogom govorimo, nikdar nesmo v zadregi, da bi ga napačno nagovorili. — Na poti domo, je zmolo šče več „očanašov.“ Kda pa je prišeo domo, je v svojo radost opazo, da njemi je Bog pomagao. Žena njemi da precejšnjo svoto penez, štero so zbrali dobri ljúdje za njega; v mes pa je bio tūdi lepi dar imenūvanega kneza. — Kak dober je naš nebeski oča — je vzdehno.

2. Siromaški deček je stao nekda pred grobom i se bridko jokao. V tom grobi je ležao njegov dober i ljúbeči oča. Pred par dnevi so njegovo telo se odnesli i ga tū zemlji izročili — Deček je bio dvakratna sirota; ar je že, pred več leti zgūbo svojo dobro mater — i zdaj ga e zapūsto tūdi oča. Kak strašno njemi je bilo biti tak zapūščen! „Ah je zdihavao, zdaj tūdi oče nemam več! Roka, ki je za mene delala i me hranila, je zdaj mrzla i v zemlji gnili. Nikdar ne bom vido več prijaznoga nasmeha svojega oče — s šterim me je bodrio, če sem bio priden; vūsta štera so mi davala tak lepe navuke, za vsigdar mučijo. Nišče me več ne ljúbi tak kak me je ljúbo moj dober, ljúbi oča; ah kak bridko, kak žalostno je ne meti več oče!“ Tak je siromaček jamrao i kapala njemi je skuza za skuzov na očin grob. — Medtem pa je upro svoje objokane oči na križ, šteri je stao nad očinim grobom i na križi zapazi izrezanoga angela, ki je z ednov rokav kazao na nebesa v drūgoj pa je držao listek, na šterom so bile zapisane te reči: „Oča naš, ki si vu nebesah!“ — Te reči so ga razvedrile; kak žarek nebeske svetlobe so segale v srce zapūščenoga dečka i njemi sūšile skuze. Potolažen sklene roke i moli: „O, da, na tebe ljúbi Bog, bi skoro pozabo; Ti si mi šče zmerom ostao oča — Tebe nesam zgūbo. Ti si mojega očo k sebi vzeo i zdaj hočeš biti moj oča. Ti šče bole ljúbiš deco kak jih zamore ljúbiti zemeljski oča. Ti si nam dao svojega jedinoga sina za brata i po njem si nas sprejeo za svojo deco. — Zato, oča v nebesih! ne zapūsti mene ubogo dete — bodi i ostani od zdaj moj oča!“ Tak je molo siromaček na očinom grobi i je bio potolažen. Nebeski oča je skrbo zanjega, da je postao toti ne bogat pač pa pobožen, zadovoljen i zato srečen mož. — Še v visokoj starosti se je rad spominjao i pripovedavao kak so ga nekda na očinom grobi potolažile reči: „Oča naš, ki si vu nebesah!“

„Včini zdaj, da šče k Tebi pridem!“

Sveti Bernardin Sienski nam naznanja sledečo, dušopodbujajočo zgodbo.

Neki plemenitaš iz Provanskoga je šo na božo pot na sveto zemlo. Tū je prvokrat v svojem življenji vsa mesta i kraje obiskao, kde je Jezuš v svojem zemelskom življenji hodo i včio. Bio je naimre v Nazareti, kde se je boži Sin včlovečio; od tū ide v Betlehem, kde je bio Jezuš rojen; od tam se poda k Jordani, v šterom je bio Mešijaš krščen; potem roma v pūščavo, kde se je Jezuš posto i bio od šatana skūšavan; iz pūščave ide na goro Tabor, kde se je bio Bog — človek spremeno; od tam k Cedron potoki, premišlava Jezušov krvavi pot v ogradi Getzemanskom, njegovo zasramūvanje, bičanje i s trnjom kronanje v Jeružalemi, potem bridko smrt na Kalvariji; obišče Jezušovo pokopališče i trg Emaus, nazadnje ide na Oljsko goro, kde se je ljūbi Jezuš v nebesa vzdigno, i kde šče zdaj se vidijo sledi Njegovih v kamen vtisnjenih nog. Tū zdaj plemenitaš poklekne, sveto znamenje kūšūje, povzdigne proti nebi svoje oči i svoje roke pa iz globočine svojega srca vzdehne rekoč: „O moj presladki Jezuš! nevem se na sveti več kam obrniti, vse kraje i mesta, po šterih si nekda hodo, sem obiskao, včini zdaj, da šče k Tebi pridem, kde na desnici svojega Oče sediš.“ I resan, spregovoreči te reči, omedle, vkūp spadne i vmerje. Zdravniki so njegovo telo odprli, i v srci te reči zapisane našli: „Jezuš moja ljūbezen“. Njegova dūša je dosegla, ka je srce pozelelo.

Dragi čtevci! k Jezušim smo tūdi mi pozvani, ar smo v svetoj katoličanskoj veri rojeni i odgojeni pa k Njemi bomo prišli samo tak, če ga bomo verno nasledūvali i po svetoj veri živeli. Kak je više omenjeni plemenitaš šo na sveto zemlo na božo pot, i vse kraje obiskao, štere je Jezuš s svojov navzočnostjov posveto, tūdi tak pojdimo mi v dūhi na božo pot k Jezušim na sveto zemlo. Nasledūjmo ga v Nazaret s svetov čistočov, v Betlehem z globokov poniznostjov, v pūščavo s postom, na goro Tabor z zveličavnov miloščinov, v Getzemanski ograd s srčnov molitvov, v Jeružalem s potrpežljivostjov, na Kalvarijo s vsov svojov ljūbeznijov i s popolnov vdanostjov v Njegovo slūžbo. Pojdimo i bodimo od zdaj naprej Jezušovi verni slūžabniki i slūžabnice, da bomo, kda pridemo, na oljsko goro, to je, na smrtno postelo lahko pravili: Moj presladki Jezuš! vse smo včini i točno vse spunili, ka si nam bio zapovedao, zdaj Te ponizno prosimo,

vzemi nas k sebi v nebesa. I vūpam se, da nas ne bo zavrgeo. Naše zemelško življenje bo toti vmrlo, i naše telo v grob položeno, ali naše dūše pa se vzdignejo v višave, proti nebesam i pojdejo vživat k ljūbeznivomi Jezusi večno veselje.

Z vogrskoga: Bogoslav.

Zdrava Marija, nebeska, kraljica!

Stojim pri okni v svojoj sobici i gledam vō v prekrasno naravo letne lepote. Oči se mi stavijo na gorečem zapadi zahajajočega sunca, štero že režejo gorske špice, naznanjajoč sveti, da je znova končan eden letni den. Zadnji sunčeni trakec kūšne pozlačeni križ na cerkvi i nastane tihi večer. Na poli i v vesi je vse mirno. Ljūdstvo se je v hiše potegnolo, da bi si odpočinolo i nabralo nove moči za prihodnji den. — Vetriček se tiho igra i šošnja z drevenim listjom i mi v sobo prinaša dišavo cvetlic. Ftičice so zamučale. Vse je tiho! . . .

Naednok pretrga to veličanstveno tišino doneči glas večernoga večernoga zvona. Milo i sladko doni, — nerazumlivo šepeče: „Zdrava Marija!“

Dūša mi od radosti vskrikne, roke se mi na molitev sklenjavlejo i vūsta mi z zvonom vred zašepečejo: „Zdrava Marija!“ Proti nebi se zglednem i dodenem „nebeska kraljica.“ Na Velko Mešo obhajamo god, da je v nebo vnešena naša mati. Neje ešče toti kak verska istina razglašeno, ka je Marija z dūšov i telom v nebi, nego v vsakom detinskomi srci je potrjeno, da je ona tam, da je ona tam ne samo z ljūbeznostjov, nego tūdi z oblastjov, kak nebeska kraljica. Ljūbi nas i zato nam šče pomagati vu vseh nevolah. I ar ma oblast i moč pri Bogi, nam tūdi lahko pomaga. Mati je i kraljica je, ljūbi nas i pomaga nam. Zaslūži zato od naše strani zavūpanje, dvojno zavūpanje, kak mati i kak mogočna nebeska kraljica. To dvojno zavūpanje njej dajmo vsele, gda čūjemo Zdravo Marijo zvoniti. V nebo se zglednimo k njej kak k materi i kraljici sveta z trdnim zavūpanjom ka nas ostaviti ona nemore, ki k njej prihajamo. Tak molimo svoj „Angeo Gospodov.“

— **Nove sv. meše v Slov. Krajini.** Slavna tōrjanska fara je slovesno sprejela 3. jula svojiva novomešnika i sprevodila v cerkev, iz cerkve pa na njihov dom, Bakan Štefana iz Tōrnišč, pa Kolenc Franca iz Gomilic. Prvi je 10. jula služo svojo sveto mešo, drugi pa 24-ga. Prvomi so predgali č. g. Jerič Ivan, kaplan v Soboti, drugomi pa č. g. Greif Ivan, tōrjanski kaplan. Devici Mariji jihva zročimo i prosimo dobro nebesko mater, naj jihva čuva i podpira, ka ta svoje teške dūhovniške dužnosti spunjavala kak to žele Srce njenoga božega Sina, Jezua Kristuša.

— **V. Polana.** Den cerkvenoga svojega patrona, presladkoga Srca Jezušovoga so Polančarje letos pali z tridnevnicov obhajali. Na zadnji den se je razvila velikanska procesija, štere se je vdeležilo več jezer ljudi.

— **Dar novomešnika.** Naš novomešnik, č. g. Bakan Štefan so se odločili, ka na spomin svoje prve svete meše dajo svojimi ljudstvi do rok eden lepi življenjepis pobožnoga mladenčka. Življenjepis bo obsegao dva M. Lista i to septemberskoga i oktoberskoga, šteriva zato skūpno prideta, ka de čtenje nepretrgano i tak z vekšega haska. Naj dobra nebeska mati obilno plača to ljubezen mladomi dūhovniki, štero do svojega ljudstva kažejo z tem darom.

— **Carigrad.** Francoski podpornik cerkvenoga edinstva i pomirenja med krščanskim narodom Francišek Pariz (iz Pariza) je 15. ino 22. oktobra 1926 napravo v Carigradi dve predavanji, šterivi sta bile združeni z velkov manifestacijov za cerkveno zjedinjenje. Te prireditvi so se vdeležili vnogi katoličanski i pravoslavni pūšpecje, dūhovniki i verniki vsakoga stána. Prvo predavanje je bilo od vzhodnih obredov (liturgijah); predavanja so sprevajali skioptični kepi i lepa razstava cerkvenih oblačil raznih obredov. Drugo predavanje je z rečjov ino s kepami razlagao češčenje Bogarodice pri vzhodnih kršćenikih. „Či se v kakšoj družini sposvadijo bratje i ščejo raziti, tistoga časa mati s svojim nastopom, s svojimi prošnjami, z nežnov lūbeznostjov ino navadno tūdi z svojimi skuzami

pribeži ino spravi brate k miri, da se pali obimejo, da se obnovi red, mir ino radost v družini. Takša bo vloga blažene Device Marije v pitanji cerkvenoga zjedinjenja.“ Tak je dokoncao drugo predavanje. Ta prireditelj je katoličancem ino pravoslavnim segnola globoko v srce. 23. oktobra je predavatelja sprijao carigradski grčki patriarh Bazilij III. ki je v govori povdarjao, da je v denešnjih razmeraj cerkveno zjedinjenje jako potrebno; predavatelji je povdaro svojo fotografijo z lastnoročnim podpisom.

— **Bolgarija.** Katoličanski Bolgari vzhodnoga obreda so več let ne meli püšpeka. Na konci lanskoga leta, 5. decembra, je bio v rimskoj cerkvi sv. Klementa, na grobi sv. Cirila posvečen novi bolgarski püšpek Ciril Kurtev. Bolgarski rimski romari so zbüdili hvalevredno miseo, naj bi se popravo ino okinčo zapüščem grob sv. Cirila v rimskoj cerkvi sv. Klementa. Bolgarska vlada je dala v te namen 200,000 levov, to je na naše peneze 100.000 dinarov. Naj bi ešče drugi slovanski narodi pokazali, da ešče cenijo spomin sv. Cirila, slovanskoga apoštola ino ustanovitelja slovanske kršćanske prosvete.

— **Mantrniki se rodijo za nebo v Mehiki.** V Mehiki (Meksiki) divja strašno preganjanje katoličancov. Šteroga najdejo, ka vrši svoje verske dužnosti, ga kruto preganjajo i vmarjajo. Več dühovnikov, šteri so proti prepovedi brezbožne vlade iz čiste ljübezni do Jezusa i njegovih ovčic ostali med temi, je vlada spolovila i pred naprejskopanimi grobi spostrliti dala. Gda so je spostrelali, so je zakopali ne gledoč na to, so mrtvi ali ne. Jamar (pokopič), ar je še žive mogo zakapati, je odnoro od te grozote. — Brezbožnejim se ne smili ni nedužna mladost, kolejo vse, ka kre dobroga Boga vödrži. Pa kak lepe düše so med temi junaki. Mladenčka 15 let staroga pošlje vojak v varaš samo zato, naj se deček reši. Pa deček ne je vujšo, čeravno bi lahko, prišo je nazaj med svoje spolovljene brate. Gda to trdokoren vojak ovara, ves genjen ga pita, zakaj si pa ne vujšo, ve sam te pa .zato poslao v varaš? Mladenček odgovori, ka zato ne, ar je katoličanec i ka z svojimi bratci šče mreti za vero Jezušovo. I dao je življenje za njo. — O molimo, dosta molimo za zmago sv. Matere-cerkvi. To je zdaj dužnost katoličancov ne pa samo po veselicah hoditi. Teh naj najmenje bo, molitvi, sv. obhajil pa največ. Molimo za Mehiko i mehikanski mantrniki naj molijo za nas.

— **Črensovci.** Od „Doma sv. Franciška“ smo zadnjič poročali. Zdaj nekaj dodenemo. Jula 10. so voditeo tretjeredniške sküpstine vlč. g. Klekl Jožef meli dva shoda. Prvoga v cerkvi, gde so nam po dugom betegi prvič držali navuk. Po navuki smo se tretjeredniki zbrali na njihovom domi i obdržali tam drugo zborüvanje. Na tom shodi so oni kak predsednik odbora za zidanje „Doma sv. Frančiška“ poročali kak stoji delo z našim domom. V začetki govora so omenili, ka jih je dober Bog poslühno, ka so ga lanj

na rimskom i assiškem romanji prosili, dao njim je na prošnjo sv. Frančiška njegovoga duha. Te duh je duh poniznosti, pokore, trpljenja. Toga njim je dao dober Bog v dugom, težkom betegi. Nato so se nam vsem zahvalili za molitve, štere smo za njih opravili. Te molitve so jih rešile teškoga betega, gotove smrti. Po tom uvodi so nam sporočili, keliko darov smo dobili že na „Dom sv. Frančiška“, počem so kupili njivo za funduš, kak so sprejeli varstvo nad celim delom prezvišeni g. hercegpüšpek. Naznanili so nam tudi vzgledno življenje i sveto smrt tretjerednika, predsednika delavnoga odbora za zgradbo „Doma sv. Frančiška“ pri Nedeli i v okolici, preč. g. Kúhar Alojzija, pleb. pri Nedeli. Na njihovo mesto so priporočali njihovoga naslednika preč. g. Čirič Antona pleb. ka je skupština ednoglasno sprejela. Predsedništva v delavnem odbori za Bogojino so se zavolo prevelikoga dela v duhovnom pastirstvi i pri zidani novе cerkve odpovedali preč. g. Bašša Ivan, pleb. v Bogojini, ar so sami i ne ladajo z delom. Njihovo odpoved je skupština vzela na znanje i jih oprosila, naj mesto sebe koga drugoga oprosijo na to častno službo i njim z ednim naznanila, ka v njihovej fari ne de pobirala, dokeč svoje cerkve v red ne spravijo. Ednoglasno je skupština ešče sledeče sklenola: 1. na mesto v Kanado odišloga tajnika Hanc Štefana je zvolila za tajnika vlč. g. Meško Jožefa, kaplana, v Črensovcih; 2. naj se pošlje pismena zahvala Prezvišenomi da so sprejeli varstvo nad zidanjem „Doma sv. Frančiška“ i veleposestvi v Beltincih za darüvano zemljo v Orlovčaki za delanje cigla; 3. odbor se pooblasti, da da dužno pismo posojilniki, ki je penezе posodo za izplačilo njive na intereš, kakšega bi v kasi noso njegov penez i ne za vekšega; to vala i za vsa bodoča posojila. Posojila bo odbor povrno iz nabranih darov; 4. letos zavolo vnoge raznovrstne küge i preslabe letine se ne bo pobiralo na „Dom sv. Frančiška“; 5. „Dom sv. Frančiška“ ze vsem imanjom se izroči šolskim sestram, štere pri sv. Petri poleg Maribora majo svoj sedež, s pogojom, da bo vodstvo zavoda vsikdar v celini prekmursko. Za naraščaj sester je to prepotrebno. Pa naše ljudstvo, štero da hišo sestram i teliko duš — sester redi — si to za-slüži. Tak so gučali naši možje tretjeredniki. Po kratkoj molitvi se je punoštevilno zbrana tretjeredniška skupščina v najlepšem redi i z velikim zadovoljstvom razišla.

— **Predge, držane pri novoj meši našiva novomešnika**, bomo objavili v M. Listi. To smo tudi dozdej delali, naj novomešnik ma en spomin na tisti blaženi i najsrečnejši čas, gda je obrvim stao pred božim oltarom. Rože povehnejo, veselje mine — a reč boža pa ostane. Marijin List zato objavlja predge držane pri naših novih mešah. Oba g. predgara smo že prosili, naj nam zročita držane predge, to včinimo zdaj ešče ednok. — Poznamo velikoga gospoda, cerkvenoga dostojanstvenika, ki nattelko poštüje predgo pri njegovoj prvaj svetovj meši držano, ka jo vsaki

den prečte. Pa znate kak dugo jo že čte? Petdvajseti let. O kak lepi spomin na prvo sveto mešo!

— **Marijina Lista za mesec julij i august** zdaj vküpdamo. To pa zato, ar se je začnolo štampanje kalendara, šteri zdaj začne obhajati svojo petdvajsetiletnico. Da de kalendar pali vekši kak lani, de preci posla z njim i zato naj more pravočasno priti naročnikom do rok, smo se popaščili z augustuškim Marijinim Listom i ga sküпно dali z juliuškim, ka de štampanje kalendara nezavirano šlo naprej. To vzemite naznanje.

— **Kalendar Srca Jezušovoga je stopo v 25 leto!** To naznanja vsem naročnikom M. Lista vredništvo. I gda Vam, dragi naročniki to naznanje domo, Vas oprosimo, da prvo zročite to petdvajsetiletnico v vaše goreče molitve, zatem pa, da močno poprimete za delo, ka si nenaročniki naših listov naročijo naš kalendar, ka slabi kalendarje, šteri večkrat pride ljudem do rok, se popolnoma odstranijo.

PESEM OD SVEČNICE.

Narodna.

Marija se na goro podignola;
Ona se je močno prestrašila,
Gda je Elizabet' pozdravila.

*

I ona s svojim malim sinom k meši
Svojega sina Bogi ofrala. [šla,*
Gdare sta njidva k vpelavanji šla,
S sebov sta si vzela golobeca dva,
Lepa no mlada golobeca dva,
Liki sta nebeskiva angelca dva.
V toj cerkvi so se najšli štirje lüdje,
V prešecji so nesli Jezoša.

*

Jezoš v ogradi getsemanskom trpi,
Pred Pilatošom kronani, bičani;
Jezoš na trdom križi leži,
Za roke, za noge na križi visi.
Za to se naj vsaki kristjan skrbi,
Ka li ete žegnijane sveče dobi;

Prle kak človek s sveta miné,
Vüžgite njemi svečo, dajte njemi v roke!
Naj njemi ta sveča pri srci gori,
No oča nebeski naj düšo dobi.

Verta vam mi darüjemo
S patronom svetim Jožefom;
Vertinjo vam mi darüjemo
Z ljubov devicov, Marijov;
Pojbiče vam mi darüjemo
Z ednim zelenim püšlecom;
Deklince vam mi darüjemo
Z ednim ardečim venčecom;
Dečico vam mi darüjemo
S vsemi nebeskimi angelci;
Hrame vam mi darüjemo
S svetim patronom Forjanom,
Ka nete trpeli z ognjom nevole
Vi ino vaši sosedje.
Srečni ostante na večni čas,
Jezoš, Marija naj ostanejo pri vas!

* K pelavanji gda ide ženska po porodi, se pravi posebno na Ravenskom, da „k meši“ ide. Vr.

Gda to pobožno narodno pesem objavimo, prosimo naše čtevcе, naj nam dajo do rok „svečniške“, „novoletne“ i „trikráljovske“ pesmi, kak se po hižaj spevajo. Dvoje zadnje spevati po hižaj je na Dolenskom navađa. Dajte nam do rok te pesmi, ka je naštampano, ka se ne zgübijjo. Jako lepe šo med njimi. Vrednik.

PISMO IZ KANADE.

Pozdravljeni prekmurski dečki i dekle pa vsi od šterih čujemo, kak dosta vas ide v delešnje amerikanske ali druge kraje za krúhom. Komi je že musaj, naj bo, liki prle kak se podate na pot, se morete malo pitati, kak de z vami tam na dušo gledoč. Či vas žene pravi dih Jezušovoga Srca, potem de dobro. Znali te priti v jako žalostne kraje, celo v puščavo, gde niti križnoga dreva ne najdete kre ceste. Nego ne obvúpajte zato ka poleg božega Srca mamó ešče Marijo Dev., štera nam vsešerom pomaga. Gda te v zapuščenosti kak ftice v zraki i rože na poli, te se spomnite na to dobro Mater. Ostanmo vsikdar dobri katoličanje. Kak trbe Marijo ljubiti pa častiti, so nam v lepo peldo katoličanje tú v Kanadi. Dečki, moški, dekle i ženske radi nosijo Marijino znamenje na prsaj. Na gosci hodijo k sv. prečiščavanji, najbole pa na Marijine svetke. Žalostno pa je, ka vnogi od tistih, šteri pridejo z našega kraja sem, živejo, kak nema živina. Za Boga se ne brigajo kak túdi ne za svojo zapuščeno familijo. Mi vsi pa, štere nas je sila spravila v tihino, pokažimo z dobrim življenjom vsem, kak živejo naši dobri Prekmurci tam v starom kraji.

Píše Kovač Jožef iz Čöpinec. Pozdravljajo pa ešče vse Vas Miholič Jožef iz Turnišča, Hodnik Štefan pa Žalig Martin iz Črensovec, Antolin Ivan iz Sr. Bistrice.

„Fantič le gori stani!“

Dühovna telovadba.

Ka pa, — či si dečko nečistomi grehi — že vdani?... Či je lelija že zamazana?... Ka celo, či ti je greh prišeo že v navado — i se te ta navada drži kak železna robača?... Či te ma strast vklenjenoga, te vodi na lanci i te potegne za seov, gda šče?... Ka pa te?... Te — te — pa ne bom — vrgeo kamna v tebe. Ne bom te obsodo i zavrgeo. Samo smiliš se mi. Tak močen dečko, pa vklenjeni, v robstvi!... Rad bi te rešo. Rad bi ti pomagao, da zdrobiš sramotne vezi, da se ztrgaš iz robstva greha i znova slobodno zadiaš. A jaz ti pomagati nemrem, — či si sam neščeš pomagati. Na tebi samom je ležeče, či ščeš biti sloboden, ali pa rob strasti. Ali ščeš ležati zvezani od neprijatela na tleh, ali pa ščeš vstanoti, gori skočiti i vrčti neprijatela na zemlo.

Kruglica prileti
dečko pa obleži
Marija je mimo šla
mil' ga j' poglednola
Dečko, le gori vstan'!

Tistim dečkom, šteri ležijo v nečistom grehi, vala ta pesmica najbole. Dečko, šteri ležiš na tleh, zadeti od krugle peklenškoga neprijatela, Marija te milo gleda i ti pravi: Dečko, le gori vstani! Vzdrami se, vzdigni se, bodi junak! Zgrabi se s sovražnikom, zasüči se z njim, napni vse moči i ga trešči na tla!

V tom dühovnom boji, šteri ti je jako potreben, či si nagnjeni k grehi, se pa spomni na boj, kak so ga dečki včeni. Vej znaš: dečki se včasí radi probajo i mečejo. Včasí z dobre vole, včasí za istino. Samo pomisli dobro, kak delaš, či se mečeš z drugim dečkom, šteri de zmagao naj bo za špajs ali za istino. Süčeš se, kak se najbole moreš, upreš se z

obema nogama, zgrabiš z obema rokama, napneš vse moči i zasükneš neprijatela, da ga lüčiš na tla.

Či se ide za istino, te jaj tebi, či prideš ti odspodi! Ka bo napravo s tebov? Poklekno bo nate i te bo tiščao k zemli i zlejao ves svoj srd i strast nad teov... Ka boš pa ti vćino, či ležiš pod njim? Boš li mirno držao, da on kleči na tebi i njemi dopüstiš, ka dela s teov, ka šće? Kabi pa! Vse boš vćino, ka znaš i moreš, da bi se ga rešo. Süćeš se, zvijaš se, sünjavleš, kak se li moreš, zbereš vse moči, da se ga rešiš i skočiš gori. Gda si vstano, zgrabiš pa svojega neprijatela, se znova z njim spoprimeš, se zasüćeš i vržeš ti njega na tla i ti si na njem. Pa či bi te tvoj neprijateo desetkrat napadno, se boš desetkrat z njim spoprjao. Či bi te vrge desetkrat, se niti ednok ne boš vdao mirno rekši: zdaj pa delaj z menov, ka šćeš — liki desetkrat se ga boš probao otresti, da nazadnje le ti zmagaš.

Glej, dečko moj, tü maš živo sliko, kak se moreš boriti v dühovnom boji, — prav spodobno kak v telovnom. Kelkokrat se ti peklenski neprijateo približa, nikdar se njemi ne smeš vdati, nego napnoti moreš vsikdar vse moči, ka premagaš ti njega i ne on tebe. Pomisli najprle: Či se njemi vdaš, ka boš meo po vćinjenom grehi? Žmetno düšno vest i to bridko zavest: pali sam premagani; ka mam zdaj od toga? Edno rano več, edno zgübo več... Či pa ti zmagaš, kak sladko zavest boš meo: Hvala Bogi, ka se nesam vdao, ka sam zmagao! I z vsakšov zmagov de ti raseo pogum, rasla pa tüdi moč, vsikdar boš bole priličen boji. Nazadnje tvoj neprijateo sprevidi, ka pri tebi nemre nikaj več opraviš. Tak sküšnjava mine, grešna navada odide — ti boš pa zmagovalec.

Či te pa denok ešće gda spravi neprijateo pod sebe, či se ti profi najboši voli ponesreči, da spadneš, ne boš ležao na tleh zvezani od greha, nego kak najprle se boš od toga padca vzdigno, raztrgao grešno vez i se spravo na noge. Či bi te pa neprijateo ešće drügič napadno i te premagao, ti denok v grehi ne boš obležao, ar či se ti greh zaistino mrzi, se ga boš rešo naskori i se zmero z Bogom. Pa či bi meo to nesrečo, ka bi spadno ešće ob tretjim i četrtič, boš tüdi tretjič i četrtič vstano i se naprej ešće moćnejše vojsküvao. Nikdar ne boš mirüvao, nikdar z grehom premirja sklepa, liki tak dugo se boš z njim sünjavao i ga pobijao, dokeč ga popunoma ne zmagaš.

Edino takše ravnanje je pravo. Samo takši boj je potreben. — Ki se tak bojüvle, je ešće zmirom nekše vrste junak. Ki se pa neprijateli, grehi vdaja i v njem leži, te pri živom teli gnili.

VSEBINA :

Moj „Magnifikat“	Stran 1	Sv. meša	14
Jezušova presveta krv	1	Pobožnost do presv. Srca Jez.	15
Mali greh	7	Marija, vrata nebeska	17
Drüštva i zveličanje	9	„Oća naš“	17
Pred tabernaklom	11	Vćini zdaj, da šće k Tebi pridem	19
Deset zapovedi	12	Zdrava Marija, nebeska kraljica	20
Častimo sv. Ano	13	Glasi	21
		Pesem od svećnica	24